

ฉันขอเป็นใบไม้ใบสุดท้าย

นำเสนอเมื่อ : 23 ม.ค. 2552

โบไมโบแรกที่ฉันเคยรู้จัก
เคยรักและชื่นชม
บัดนี้กลับเหลืองซัด
เปลี่ยนสีสันไปแล้ว
โบไมโบสุดท้ายก็อ่อนเดียวกัน
สายใยสัมพันธ์ทำให้ฉันเกลียดการเปลี่ยนแปลง
หากว่าปราศจากสายเส้นนี้
ฉันเพียงทำใจยอมรับว่า
มันเป็นเช่นนั้น..
สายหมอกแห่งความทรงจำ
เคยกรุ่นกำซาบอยู่ในยามเช้าและเย็น
เคยซบย้อมโบไม้มักโบในใจจดจาม
ทว่าในวันนี้..
ลมและฝนในวันเศร้า
..กำลังปลิดปลงโบไมโบสุดท้ายโบนั้น..
น้ำตาที่รินไหลกับมือที่ไหวสั่น
ขีดเขียนความรู้สึกที่ตัวฉันมี
ในขณะที่ยายฝนพรำ
ฉันทอดสายตาม่านหน้าต่างบานเล็ก
โบไม้มือเหลืองซัดกำลังปลิดปลิวตามกระแสลม
หากจะว่าไปแล้ว...
ความเป็นไปในฉันทอนนี้
ก็ไม่ได้แตกต่างกับโบไมโบสุดท้ายสักเท่าไรหรอก
โดดเดี่ยวลำพังเพียงผู้เดียว
ภายใต้สายลมและพายุฝน
ในความอ่อนแรงและไร้สิ่งยึดเหนี่ยว
แค่เพียงสายลมบางเบา
ก็เพียงพอที่จะทำให้ฉัน
ลอยค้ำหว้างหายไป
เมื่อถึงวันนั้น เธอจะไม่เห็น
โบไม้ม..โบสุดท้ายนี้อีกแล้ว

.....